

Прокляття чорне та самотнє

КУПИТИ

ЗАКОХАТИСЯ, ЗЛАМАТИ ПРОКЛЯТТЯ.

Проклятий могутньою чарівницею повторювати осінь свого вісімнадцятого року, принц Рен, спадкоємець Емберфоллу, думав, що його можна легко врятувати, якщо дівчина закохається в нього. Але це було до того, як він перетворився на жорстоку істоту, одержиму руйнуванням. До того, як він знищив свій замок, свою сім'ю і останню крихту надії.

Для Гарпер життя ніколи не було легким. Її батько давно втік, мати помирає, а брат постійно недооцінює її через церебральний параліч, тому дівчина навчилася бути достатньо сильною, щоб вижити. Коли вона намагається врятувати незнайомця на вулицях Вашингтона, її затягує в чарівний світ.

ЗЛАМАТИ ПРОКЛЯТТЯ, ВРЯТУВАТИ КОРОЛІВСТВО.

Гарпер не знає, де вона і чому вірити. Принц? Прокляття? Монстр? Проводячи час з Реном у цій зачарованій країні, вона починає розуміти, що стоїть на кону. А коли Рен усвідомлює, що Гарпер — не просто ще одна дівчина, яку можна зачарувати, його надія повертається. Але проти Емберфоллу виступають могутні сили... і щоб врятувати Гарпер, Рена та його народ від повного руйнування, потрібно більше, ніж просто зняти прокляття.

РОЗДІЛ ОДИН РЕН

Кров в'їлася під нігті. Цікаво, скільки підданих я вбив цього разу. Занурюю долоні в діжку за стайнями. Крижана вода кусає шкіру, але кров не сходить. Можна не турбуватися, бо за годину все до останку зникне, але мені однаково це нестерпно. Кров. Невідомість.

Десь за моєю спиною чути цокіт копит по бруківці і брязкіт зброї. Озиратися не потрібно. *Командувач моєї гвардії* завжди на безпечній відстані, доки не завершиться перевтілення. Командувач гвардії. Ніби в Грея лишилося ким командувати. Ніби він здобув це звання не за браком інших претендентів.

Я струшую воду з рук і обертаюся. Грей стоїть за кілька метрів, тримаючи віжки Сталесерця — найшвидшого коня в стайнях. Тварина важко дихає; її груди й боки вогкі від поту, попри вранішню прохолоду.

Скільки ми в цій пастці, а чомусь зовнішність Грея не перестає вражати. Він так само молодий, як у день, коли здобув місце в лавах добірної Королівської гвардії. Волосся дещо скуйовджене, на обличчі ані зморшки. Форма досі сидить добре, кожна пряжка й ремінь в ідеальному стані, а начищена зброя блищить майже в кромішній темряві.

Колись у його очах світилась іскра — жага пригод. До викли-ку. Ця іскра вже давно згасла — єдина риса його зовнішності, яку прокляття не відновлює. Цікаво, чи моя завжди незмінна зовнішність змушує здригнутися і його.

— Скільки? — питаю я.

— Жодного. Усі ваші піддані цього разу вціліли.

Цього разу. Мені мало б полегшати, та не легшає. Мій народ невдовзі знову опиниться під загрозою.

— А дівчина?

— Ані сліду. Як завжди.

Я зводжу погляд на кров, що плямує долоні, і знайомий щем охоплює грудну клітку. Повертаюся до діжки й занурюю долоні у воду. Така холодна, що мало не бракне віддиху.

— Командувачу, я весь у крові, — гнів клубочиться в грудях. — Щось же я вбив.

Ніби передчуваючи небезпеку, його кінь тупає копитом і б'ється, вириваючи віжки. Грей простягає руку, заспокоїти тварину.

Колись притримати коня вже поспішив би стаєнний, особливо почувши мій тон. Колись у замку юрмилися придворні, історики й радники, ладні кинути монетку за поголоску про принца Рена, спадкоємця трону Емберфолу. Колись була монарша родина, яка насуплено спостерігала б за моїми витівками.

Нині лишився я. І Грей.

— Я лив людську кров дорогою з лісу, — безстрашно говорить він, не зачеплений моїм гнівом. Він звик. — Кінь незле вів за собою, доки ви не накинулися на стадо оленів на крайньому півдні земель. Ми трималися досить далеко від селян.

Це пояснює стан тварини. Цієї ночі ми зайшли далеко.

— Я візьму коня, — кажу я. — Сонце скоро зійде.

Грей передає віжки. Остання година завжди найтяжча. Сповнена жалю через чергову мою поразку. Як завжди, я просто хочу покласти цьому край.

— Особливі побажання, пане?

Спершу мені вистачало легковажності відповідати ствердно: уточнював, білявок чи брюнеток, з великими грудьми, довгими ногами або вузькою талією. Пригощав їх вином, загравав із ними — а як не закохувалися, то легко відшукувалась інша. Уперше прокляття було наче гра. «Знайди на свій смак, Грею», — говорив я, сміючись, наче знаходити жінок своєму принцу було привілеєм. А потім я обернувся, і монстр пронісся замком, лишивши по собі криваву баню.

Коли сезон розпочався знову, у мене не лишилося сім'ї. Як і слуг. Лише шість гвардійців, двоє з яких зазнали важких поранень. А вже третього сезону лишився лиш один.

Грей досі чекає на відповідь. Я зустрічаюся з ним поглядом.

— Ні, командувачу. Згодиться будь-хто, — зітхаю і веду коня до стаєнь, але зупиняюсь і озираюся. — Чию кров ти пролив у лісі?

Грей здіймає руку й відтягує рукав. Кров від подовжньої ножової рани досі повільно стікає по руці багряною цівкою.

Я б наказав йому перев'язати, але рана за годину зникне, як тільки сонце повністю зійде. Як і кров на моїх долонях і піт на боках коня. Бруківка буде теплою від сонця ранньої осені, а моє дихання в ранковому повітрі вже не паруватиме. Від дівчини не лишиться і сліду. Сезон розпочнеться знову.

Мені знову буде вісімнадцять.

У триста двадцять сьоме.

КУПИТИ